

Драган ЈОВАНОВИЋ ДАНИЛОВ

ДУБОКА ТИШИНА

ХАРФА, ПОСВЕ ТИХО

Ово пролеће, ох, веје пелуд понад косе,
сплаши се плаха срна под снежном соли,
одоздола сахне кротки живот росе,
из глухог зазвечи бисерје праболи.

Рука једна међу толико руку и слутња
додирне ме ломношћу невиђеног из кога ничем,
насупротив Хаосу – потаја и шутња,
овај сонет – лепеза пред Божијим лицем.

О, камо мустанзи, праскозорна, лака каса,
у постајама сниваног валовље плахо опазив'
пошкропим вам нагост сребром снених вала,

с рибљим боком над водом се забеласам –
што већа даљина већи је и зазив,
сања локвањ себе с оне стране огледала.

ИСПОД РУЖЕ

Испод руже свилен глас, гори осама
у пуноћи прватње, затамњена даха,
ал' ни једна звезда није она сама,
ко изађе из загрљаја изађе из праха.

Ноћ падне на мрамор, утрну лучеви,
тек трбушчић свица у тмини засја,
у темељу заврше сви путеви,
биће немо говори без гласа.

О, свеће, сестре огња, кћери топлих струја,
где нежност спава, где су удивљења,
миловање миловању настани ли огледала

сунчаним дахом умрлих славуја –
између два вала, праскозорна задрхте писмена,
узаман – тек у оном што је немо је објава.

ГЛАСОВИР

Ти бели прсти што целивају дирке,
наслада вала у поднева касна,
на ружи осмех чаробнице Кирке,
бисерјем сија фризура красна.

И младо цвеће расипа прашак,
јоргован скрије дева власи,
кроз косу пирне лахора дашак,
у виру роморе нујни гласи.

У сумрак млаки, пред клонуће,
иза госпе остане парфем слатки,
стиша се дах са меким сенама,

обриси даљина згасну пред утрнуће,
с грлицама прхну попут гатки,
заљуљају зипке копренама.

ЗВЕЗДАНИ СОНЕТ

Глава недеља, меланхолија, омара,
хлађено вино жеђ ми рубинску не утажи,
тек, кашљице нујне, скерлетна чара
пошкропе булке у зрелој ражи.

Јоргована мирис успава поподне,
задрхти шутња лишћа дахом,
душа уз тело – врба уз ромор воде бродне,
подиже лабуд груди, плимне у плахом.

Из дубодола кроз мрко грање
окићена звежђем нојде тамне најави се миса,
обасине очај сјајем змијског свлака,

ушлови с паунима у вртове дање
гласима тајним понад тамних тиса
од шишмиша трепетних – дијадема мрака.

ПАРОС, ЗЛАТО

Подне на Паросу, злаћано, ко од срме,
макови у житу пурпуром мрију,
аквамарин засечен раоником крме,
снег и шаш што на врховима снију.

Из љупке црквице бруј искона звони,
кретом плахим галеб ми посини жуд,
заблудела вода брег деве одрони,
о, шта је сакрално тако као блуд?

Миомиром метве и лакоћом перја
у души се стани плавет морских вала,
лахори учас запахну жала и можда зато

уздрхте свеће миром предвечерја,
ћилибар вина заискри у пехару од кристала,
у форму сонета – наличено злато.

КЛЕПСИДРА

У благој ноћи пјаној од липа и месечине,
светачки тиха лица нам сјаје бдењем,
уз зденац тајни, крај горуће кушине
разнежени херувими оките нас привиђењем.

Са својом варавом свитом, проминеш, гатко,
и ти, пребела дојко, зечићу искрсо из каљине,
замирише душа диње, о, како слатко,
и руке љубавника, једна у другој – две даљине.

Кроз бокоре слеза пернато тело птице у страху
прхне над језером – олтаром азура и сања,
корал на дну што медитира, блесне сличан сидру,

вода вазда жива отпочине у слапу,
отекне нујно у бездан срма обећања
кад Отац–Сабласт обрне клепсидру.

КАД СЕ ЗАЉУЉАЈУ ПОЛИЈЕЛЕЈИ

Усних ноћас додира плахих зденац,
аметист – вино у грацилној чаши,
од прхута гугутки на глави венац,
најпре ме окруни па ме слапи.

И подуне ветрић, одозго, с борја
у поноћ кад се заљуљају полијелеји,
над пубисом ноћи огласи се морија,
моћју гаврана кад криче на стреји.

Обећана чедном крину, шумом пешчаника
отекне белина девице, замине у песку,
ко лабуд клизне слатким кретом обећања,

чудогласја дахом овије се паслика –
плот девичја у бисерном бљеску
с једнорогом скрита испод руже сања.

LACRIMOSA

Светлуца вино у чаши јутра, удара било,
заблеста дан пурпурним марамама,
furog poeticus, то плахо лудило,
поезија саму себе созда копренама.

И осећам у полусну како са сенкама зрем
што застиру ми очај оргуљама зиме,
анђели ми очисте уста ужареним угљем,
да потражим спасење, не да сплићем риме.

Благдан ме ушутка, овије ме свог,
као кап росе кад се распукне треном
замрачи Сатурн свет, постави замке,

кроз очи девица прогледа једнорог,
читав свет се огледне у језеру сненом,
плима однесе гласове, као сламке.

УСТА, БИСЕР

Ја сам уста Тебя што си Лице,
свилене бубе оплете ми срмом нагост,
с галебима поизнад валовља заусте вилице,
у азуру, где крв не заудара на припадност.

У смирај дана огрне плашт свилопреља,
пребелу чедност усни хризантема,
благом утехом склизне с руже кап опела,
на месечини зачне шкољка бисер, нема.

Тамо где ни душа не дође оних који рујем
бејаху миловани и све где замраче ишчезнућа,
ту анђели тек приђу замишљени, наги, без ичег,

у вену убризгају морфијум умирућем –
који одлазе не знају шта напуштају кад у сванућа
са шапатам отпочину на постељи ничег.

НЕВИНА МОЋ

Далеко одмиче перивојем снова
душа вејавице, плеса посланство,
завејане руже – сабласти вртова,
црнобом обновљено девичанство.

Лептири не престају да веју сном,
медножута прши душа ћилибаром,
племкиње изображене парфем под пазухом,
филигран иња у крошњама багремара.

Лакост у телу, газели тиха ноћ,
с месечара скине чини скерлетни гост
у хору зумбула бело док снује,

затрепери струнама Невина Моћ –
мост који самом себи је мост,
кога раздваја, шта премошћује?